

אמר ליה רבי עקיבא, מה זה שכתוב (שיר ז) אל גנת אגוז ירדתי? אמר לו, בא ראה, אותו גן יוצא מעדן, וזוהי השכינה. אגוז - זו מרפכה עליונה קדושה של אותם ארבעה ראשים שמאירים שנפרדים מן הגן, כמו האגוז הזה שאותם ארבעה ראשים קדושים לפנים. ומה שאמר ירדתי, כמו ששנינו, ירד פלוני למרפכה.

אמר לו רבי עקיבא, אם כך, היה לו לומר לאגוז ירדתי, מה זה אל גנת אגוז ירדתי? אמר לו, משום שזהו שכחו של האגוז. מה אגוז נסתר וטמיר מפל צדדיו - כך המרפכה שיוצאת מהגן נסתרת מפל צדדיה. ומה אותם ארבעה קרשים שבאגוז מתחברים בצד זה ונפרדים בצד זה - כך במרפכה מתחברים באחדות בחדוה ושלמות, ונפרד כל אחד לעברו על מה שהתמנה. זהו שכתוב (בראשית ב) הוא הסבב את כל ארץ החוילה, הוא ההלף קדמת אשור, וכן כלם.

אמר רבי עקיבא, הלכלוף הזה שבקלפת האגוז למה הוא רומז? אמר לו, אף על גב שהתורה לא גלתה אותו - בזה מתגלה.

בא ראה, (שקדים) מהם מרים ומהם מתוקים, ורמז יש להם: יש בעלי דין קשה, ויש בעלי ראשית, אבל כל רמז שגלה בתורה ראינו שהוא דין, וכך הוא לירמיה הראו לו בדין, שכתוב (ירמיה א) מקל שקד אני ראה. מה זה שקד? שקדים ממש. וכן במטה אהרן, (במדבר ז) ויגמל שקדים. ומן התבה ממש נשמע שהוא דין קשה, שכתוב (דניאל ט) וישקד ה' על הרעה, וכן

אמר ליה רבי עקיבא מהו דכתיב (שיר השירים ו) אל גנת אגוז ירדתי. אמר ליה תא חזי, ההוא גנתא נפקא מעדן, ודא היא שכינתא. אגוז: דא היא רתיכא עלאה קדישא, דאינון ארבע רישין דנהרין, דמתפרשן מן גנתא, כהאי אגוזא, דאינון ארבע רישין קדישין לגו. ומאי דאמר ירדתי, כמה דתנן, ירד פלוני למרפכה.

אמר ליה ר' עקיבא, אי הכי, הוה ליה למימר, לאגוז ירדתי, מהו אל גנת אגוז ירדתי. אמר ליה, משום דהיא שבחא דאגוזא. מה אגוזא, טמירא וסתימא מפל סטרוי, כף רתיכא דנפקא מגנתא, סתימא מפל סטרוי. מה אינון ארבע קרישין די באגוזא, מתחברן כהאי גיסא, ומתפרשן מהאי גיסא. כף רתיכא, מתחברן באחדותא בחדוותא בשלימותא (בשלימו), ומתפרש כל חד בעברוי, על מה דאתמני הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) הוא הסבב את כל ארץ החוילה הוא ההולף קדמת אשור, וכן כולם.

אמר רבי עקיבא, האי לכלוכא דהיא בקליפוי דאגוזא, למאי רמיזא. אמר ליה, אף על גב דאורייתא לא גלי ליה, כהאי גלי.

תא חזי, (ס"א שקדים), מנהון מרירן, ומנהון מתיקן, ורמיזא אית לון, אית מארי דדינא קשיא, ואית מארי דשירותא, אבל כל רמיזא דגלי באורייתא חזינון דדינא הוי, והכי הוה לירמיהו, אחזו ליה בדינא, דכתיב, (ירמיה א) מקל שקד אני רואה. מאי שקד. שקדים ממש. וכן במטה אהרן, (במדבר ז) ויגמול שקדים. ומן תיבותא ממש, אשתמע, דהוא דינא קשיא. דכתיב, (דניאל ט) וישקוד ה' על הרעה. וכן (ירמיה א) שוקד אני על דברי, וכן כולם. אמר ליה ר'